

Felicita Vos

Spaans bloed

Roman

6

Het Blauwe Huis

's Ochtends hardlopen is sinds kort voor mij de perfecte manier om mijn dag te beginnen. Het was fris en nevelig, de opgaande zon zou deze nevels snel verdrijven. De hemel kleurde paars met vurig oranje plukken wolk. Ik drukte mijn stopwatch in en rende de zandweg af. Er stak een vos vlak voor mij de weg over, ze brengen volgens tante Dolores ongeluk, vossen. Mijn rusteloosheid groeide en de geluksstofjes die een half uurtje rennen me steevast bezorgen lieten me voor het eerst in de steek. Te veel wijn, te veel praten, te veel vertrouwdheid. Ze heeft er een gave voor, Alma: mensen geheimen ontfutselen. Haar aanwezigheid brengt meer naar boven dan ik op dit moment kan dragen. Bovendien is het verleden het verleden en de momenten die voorbij zijn wil ik achter mij laten. De terugkeer naar dit land maakt me er pijnlijk bewust van dat niets meer zal zijn zoals het was. Ook niet tussen Alma en mij, hoe graag ik dat ook zou willen. Ik rende, of liever gezegd, ploegde hijgend voort door het mulle zand. De belofte aan de plek met het mooiste uitzicht over Valesquar dat tegen de Middellandse Zee aanleunt, lag als beloning in het verschiet. Ik drukte mijn stopwatch in. Twintig minuten en vierenvijftig seconden. De laatste meters legde ik wandelend af. In Amsterdam waren mijn herinneringen aan Valesquar en Sacromonte een medicijn voor mijn eenzaamheid. Ik had ze voorzien van stralende kleuren, maar in het schijnsel van de prille ochtend realiseerde ik mij dat de huizen in het dorp er verwaarloosd bij lagen. Bovendien slingerde overal afval rond. Fijn voor de zwerf-

honden, maar het gaf zo'n troosteloze aanblik. Er zijn mensen die beweren dat het verleden een oord is dat je verlaten hebt en waar geen terugkeer naar mogelijk is. Blijkbaar ook niet naar de oase die als bron van het waarachtige en niets dan goedheid in je verankerd ligt. Ik keek om mij heen, het verlaten landschap was doordrenkt van eenzaamheid. Ons huis was het laatste van het dorp. Van bovenaf gezien zag het eruit als een losgeraakte zwerfkei. Het lot vermorzelde ons gezin. In God geloofde ik niet meer, in geluk ook niet. Het was niet meer dan een bron van lijden. Tevredenheid, ja dat, en een streven naar balans, een staat van zijn waarin het prettig vertoeven is. Dat is het hoogst haalbare.

Na deze overpeinzingen rende ik in een sukkeldrafje dezelfde weg weer terug. Vlak bij huis begon mijn iPhone te trillen.

'Hey beauty, hoe gaat het met je?'

'Goed,' zei ik hijgend. Mijn god, wat had ik hem gemist. Meer dan me lief was.

'Ik ga vandaag het huis eens grondig inspecteren,' zei ik om maar iets te zeggen.

'Je wilt toch niet beweren dat je nog geen inspectie hebt uitgevoerd?' vroeg hij quasi-geschokt.

'Grapjas! Ik was niet alleen, Al...'

'Liv, meisje nee! Zeg niet dat je het weekend met een of andere Spaanse god hebt doorgebracht!'

'Nou, superman, als je me had laten uitpraten dan wist je nu dat mijn oude vriendin Alma hier gelogeed heeft,' zei ik, naar de voordeursleutel in mijn jack vissend.

'Ja, ja!'

'Nou, dan hoeft ik zeker niet te vragen wat jij afgelopen weekend hebt uitgespookt.'

'Eens even zien,' mompelde hij terwijl hij deed alsof hij

diep nadacht. 'Ik heb twee pizza's besteld, ben gaan joggen met Karma, waarbij we ons persoonlijk record hebben verbeterd, we baalden omdat we jouw kookkunsten en verpletterende gezelschap een tijdje moeten missen, we hebben het er serieus over gehad om in hongerstaking te gaan zodat je eerder thuiskomt, en verder heb ik gewerkt. Ik word nog eens braaf!'

'Ik geloof er niets van.'

'Ben je alleen daar of is er familie bij je?'

'Alma is er nog. Over een paar uur komt Belèn haar ophalen en kan ik gaan genieten van de stilte hier. Mijn familie heeft het huis goed onderhouden. Het was voor hen een toevluchtsoord, vertelde mijn tante. Juist daarom vroeg ik me af waarom ze in godsnaam vreemden in mijn huis hebben laten wonen. Onbekenden die argeloos gebruik hebben gemaakt van onze spullen, van onze borden aten, in onze bedden sliepen, alsof het hun bedden waren. Het voelt haast als heiligschennis,' ratelde ik in sneltempo.

'Ik snap dat die gedachten je nu beheersen, maar je was een meisje toen je daar wegging. En over dat later kan ik niet oordelen, maar ik ben ervan overtuigd dat je gegronde redenen ervoor hebt. Wees eens wat milder voor je zelf,' zei hij serieus.

Ik zocht naar een grap die lucht moest brengen, maar vond hem niet.

'Amen,' zei ik in plaats daarvan. Het sloeg nergens op. 'Het is hier enorm veranderd. De huizen met hun tralies benauwen me. Gek dat me dat als kind niet is opgevallen. Het stikt van de kakkerlakken, vliegen en zwerfhonden. Het is vreselijk hoe de honden eruitzien. Broodmager en onder de littekens en zweren. Waar zat ook alweer dat asiel waar jij gewerkt hebt?' Het klonk lomper dan bedoeld.

‘Flintstonecity. La Línea de la Concepción. Het ligt zo’n 250 kilometer bij jou vandaan.’

‘En hoe heet de eigenaar ook alweer?’

‘Peter,’ klonk het wat afgemeten. Heel begrijpelijk want mijn geratel sloeg nergens op. Ik wist simpelweg niet wat te zeggen, was overweldigd door het besef dat ik hem meer miste dan me lief was. Mijn hart bonsde heftig. Ik legde mijn hand erop om de slagen te tellen en probeerde intussen mijn ademhaling te reguleren. Drie tellen inademen, vijf tellen uitademen.

‘Misschien wil hij de zwerfhonden opnemen. Hallo, ben je er nog?’

‘Ja, ik ben er nog. Vandaag ga je dus het huis inspecteren?’

‘Dat is wel het plan. Zodra Alma en Belèn weg zijn, heb ik het rijk alleen en kan ik het in alle rust verkennen. Ik ga op expeditie naar mijn jeugdijaren en de herinneringen die ik hier heb gemaakt. Ze lijken slechts een ademteug geleden.’ Ik wachtte tot hij iets zou zeggen, maar hij zei niets. Tot hij de angstaanjagende woorden uitsprak die nog steeds in mijn hoofd nagalmen.

‘Ik mis je, serieus.’

‘Niet doen, het verpest alles,’ lispelde ik. Precies op dat moment kwam Alma de keuken binnen en had ik een excuus het gesprek te verbreken. Ze droeg een lange, hemelsblauwe jurk die haar lichaam nauw omsloot. Haar gezicht droeg slaapsproten, net als haar haren, die veel weg hadden van een verlaten vogelnest. Ze bleef in de deuropening staan en keek me vragend aan.

‘Sorry, ik moet ophangen,’ zei ik terwijl ik mijn rug naar haar toedraaide. ‘Alma is opgestaan en ik wil nog graag met haar ontbijten voor ze opgehaald wordt. Ik bel je vanavond.’ Met trillende vingers drukte ik het gesprek weg.

‘Wie was dat?’ vroeg ze gapend.

‘O, mijn bovenbuurman,’ zei ik zo luchtig mogelijk.

Alma trok één wenkbrauw op.

‘Buurman? En die belt jou hier op dit tijdstip?’

‘Iets met de post,’ mompelde ik in het voorbijgaan. ‘Ik spring even onder de douche en maak daarna een ontbijt voor ons, goed?’ Ik wachtte haar antwoord niet af en nam een sprintje naar boven. Ik draaide de kraan vast open en kledde me gehaast uit. ‘Eens sterft ook de zee,’ beweerde oom Mario vroeger altijd. Vreemd dat die zin juist nu door mijn hoofd rondzingt. Ik sloot mijn ogen. Het warme water ontspande mij en in gedachten liet ik de zin het afvoerputje instromen. Terwijl ik zo stond, met mijn ogen dicht, bereikte de geur van koffie mijn neus.

De aankomst van tante Belèn werd vanuit de verte al aangekondigd door het geluid van een kapotte uitlaat.

‘Dios Livia, wat ben je knap. Zelfs zonder make-up ben je een plaatje. Kijk eens Mario, ze heeft dezelfde hertenogen als haar moeder. Net Audrey Hepburn. Ik moet minstens een kilo verf op mijn gezicht smeren voor ik toonbaar ben.’

‘Volgens mij valt dat wel mee, tantetje,’ zei ik terwijl ik een loodzware tas aanpakte. ‘Wat zit hier in godsnaam in?’

‘Eten, allemaal eten. Mario blijft hier en ik wil het niet op mijn geweten hebben dat jullie verhongeren in dit godvergeten gat.’

Oom Mario stond half achter haar met een gekunstelde grijns op zijn gezicht. Ik hoopte dat de ergernis die ik voelde, niet van mijn gezicht te lezen was.

Het kwam niet in ze op om te vragen of het wel uitkwam.

‘Fijn dat je er bent, Mario, maar ik moet wel aan de slag.’

‘Ik ga mijn eigen gang, kind, en ben er voor je als je mij nodig hebt.’

‘Het huis moet op orde gebracht worden voor de komst van Pilar.’

‘Ik loop je niet in de weg.’

‘Zeg Livia, je gaat me toch niet vertellen dat we niet welkom zijn?’ vroeg tante Belèn.

Ik schaamde me want ze had gelijk. Ik had me zo verheugd op Alma’s vertrek, de afzondering, mijn tocht door het Blauwe Huis waarbij ik mijn gelukkige jeugdijaren wilde oppoetsen.

‘Doe niet zo raar. Het is ons huis en jullie zijn meer dan welkom.’

‘We hebben er goed voor gezorgd. Vooral Mario heeft deze blauwe parel voor verval behoed. Al die jaren koesterde hij het alsof het zijn kind was. De ene helft van de maand woonde hij hier, de andere helft in Sacromonte, niet Mario?’

‘Het was hier als in het huis van Bernarda Alba. Ik voelde me als de weduwe die haar dochters in de greep van treurnis hield,’ beweerde hij theatraal. ‘En zij,’ riep hij, op Belèn wijzend, ‘zij droeg een jurk die minstens zo groen was als de jurk die Adela als gebaar van opstand droeg. Het verlies van Milagros – onze lieve God hebbe haar ziel – en je vader en het verlangen naar de gelukkige jaren van weleer hielden ons de afgelopen achttien jaar in rouw. De dood bracht je ouders over de grens van een onbereikbaar land. Jouw verdwijning voedde onze begeerte naar het onmogelijke. We waren gevangenen van onze machteloosheid. En dan de stilte, het grote zwijgen als misdaad.’

Er gaan veel woorden verloren aan zinloze beweringen, daar behoorden deze niet toe.

‘Let maar niet op hem hoor, sentimentele gek.’

Maar hoe kon ik zijn woorden langs mij heen laten gaan? Ik werd innerlijk omver geworpen. Het gevoel raakte aan mijn eerste dagen in Amsterdam. Aaron was mijn redding. O wat verlangde ik naar hem. Ik kon zijn vacht en adem nog ruiken.

‘Wat is er met Joya gebeurd?’

‘Joya? Wie houdt zich daar nu nog mee bezig? Het dier is allang dood.’

‘Hombre, doe niet zo gevoelloos! Het was de vriend die niet mee mocht van de heks uit Madrid,’ lispelde Mario.

Misschien is het raar om na achttien jaar om je hond te huilen, maar het was precies wat ik deed. Ik huilde en was niet tot bedaren te brengen. Mijn huilen doorkliefde de ruimte en leek op een atmosferische storing die de verschillende frequenties van het verbond om mij heen verstoorde. Het moet er raar uitgezien hebben. Alma in haar blauwe gewaad met het vogelnest op haar hoofd, oom Mario met zijn loensende ogen en geboetseerde glimlach en de vrouw zonder lichaam. Dit bonte gezelschap probeerde mij te troosten en ik wilde maar één ding: alleen zijn.

Het duurde nog iets meer dan drie uur voor Alma en Belèn vertrokken. Oom Mario verdween in zijn kamer om te lezen en ik was alleen en kon eindelijk mijn masker laten vallen. Ik wilde naar de kelder, het dichtst bij het fundament van ons huis, om daar met mijn zoektocht te beginnen. Ik ging op de keldertrap zitten en liet voor het eerst sinds jaren de herinneringen aan mijn vader en moeder in mijn bewustzijn toe. Ik trok mijn vestje strak om mij heen en praatte zachtjes voor me uit over de teloorgang van mijn tienerjaren. Ik was door mijn ouders altijd gezien als een slim en getalenteerd meisje. Na hun dood dempte tante Pilar mijn talenten en dromen.

Ook de herinneringen aan Sacromonte moesten vergeten worden. Dat ik het niet eerder gezien had. Ik werd overvallen door een golf van misselijkheid. Ik rende naar het toilet en liet me op mijn knieën vallen. Het ontbijt en de churros van Belèn kwamen in drie golven naar buiten. Toen ik opkeek, zag ik oom Mario boven me staan. Hij hielp me opstaan. Met onze armen ineen gestrengeld, liepen we naar de keuken.

‘Hier, drink wat water.’

Ik nam twee kleine slokjes en zette het glas voor me neer. We zaten een poos zwijgend tegenover elkaar.

*‘Een zware gebochelde stilte
viel uit de kromgetrokken hemel...’* murmelde hij.

Ik keek naar zijn vreemde gezicht waarop een lieve en bezorgde uitdrukking lag en wist dat zojuist de deur naar het verleden was opengegaan en dat ik hem met geen mogelijkheid meer kon afsluiten. Om niet gek te worden moest ik doseren, ik moest mijn emoties en de herinneringen op de een of andere manier zien af te passen.

Ik stond op en pakte een spiegel uit mijn tas om de schade op te nemen. Mijn altijd zo keurige uiterlijk leek op een pentekening waarvan de inkt was uitgelopen. Ik voelde me opnieuw misselijk worden en probeerde mijn braakneigingen weg te zuchten.

Oom Mario stond op en legde zijn handen op mijn schouders. We wisselden een verandering van gevoel uit die ik niet goed kan omschrijven. Het bracht een weldadige rust teweeg. Een vredige atmosfeer vermengd met opluchting.

‘Hey cowboy,’ zei ik luchtig.

‘Hey.’

‘Lag je te slapen, je klinkt zo duf?’

‘Heb je het huis al van top tot teen geïnspecteerd?’

‘Nee, ik ben er niet aan toegekomen. Het was eigenlijk een rare dag.’

‘Als het om raar gaat, dan ben ik klaarwakker,’ grinnikte Lennart. Ik zag voor me hoe hij zich half oprichtte en zijn hand door zijn warrige haar haalde. Dat deed hij altijd als hij op de bank geslapen had.

‘Nou ja, je weet wel, zo’n dag waarop alles anders loopt dan je vooraf bedenkt, maar die je uiteindelijk meer geeft dan je voor mogelijk hield.’

‘Je spreekt in raadsels.’

‘Voel jij je wel goed? Je bent zo kortaf.’

‘Ja, niets aan de hand met mij hoor.’

‘Ik wilde vandaag in de kelder beginnen, maar Alma’s vertrek nam meer tijd in beslag dan gepland en bovendien is Mario meegekomen. Ik moest even aan het idee wennen, maar ben nu blij dat hij er is.’

‘Ze zullen je wel een echte Nederlander vinden.’

‘Hoezo? Omdat ik graag dingen plan?’ vroeg ik gepikeerd. ‘Dat heb ik altijd al gehad hoor, ook toen ik nog nooit een voet op Nederlandse bodem had gezet. Misschien moet ik maar gaan ophangen, volgens mij heb je een slecht humeur.’

‘Nee, dat is het niet.’

Hij klakte met zijn tong. Dat deed hij altijd als hij geïrriteerd was.

Ineens voelde ik me een uitgebluste koorddanser die op het punt stond het vermogen over een dun lijntje te balanceren te verliezen.

‘Weet je Lennart, mijn terugkeer naar Valesquar, de confrontatie met mijn familie en mijn leven voor ik naar Nederland kwam, het is nogal overweldigend.’

‘Hoezo? Wees blij dat je familie hebt naar wie je terug kunt gaan.’

‘Hoe kun je zo gevoelloos zijn?’

‘Je wilde toch terug? De dingen op orde brengen voor je tante en wroeten in je verleden?’

Ons gesprek ging in snel tempo op een hobbelige afdaling door noodweer lijken.

‘Ik weet niet wat ik zeggen moet op zoveel onzin. En jij, je bent de laatste van wie ik dit zou verwachten. Slaap lekker verder en doe vooral geen moeite om terug te bellen.’

‘Ho, Livy, wacht. Sorry, ik ben inderdaad geïrriteerd. Godsamme, mijn dagelijkse column stopt. Ik heb het vanmiddag te horen gekregen, ben de kroeg ingedoken en heb te veel wijn gedronken. Ik lag mijn roes uit te slapen op de bank.’

‘Lullig voor je,’ hoorde ik mezelf afgemeten zeggen.

‘Lullig? De boel stort als een kaartenhuis in elkaar en jij noemt het lullig? Ik leefde van die column. De rest was een lekkere aanvulling. Het brengt me financieel in de shit.’

We zwegen allebei. Wat zeg je als iemands leven op zijn kop staat? Vervelend voor je? Het komt wel goed – wat je natuurlijk niet kunt weten – of trek je een ander blik clichés open? Dat leek me ongepast, dus zweeg ik en zocht ik krampachtig naar een geschikt antwoord.

‘Vraag subsidie aan en ga eindelijk dat boek schrijven waar je het al jaren over hebt.’

‘Dan ben ik weer afhankelijk van een subsidie.’

‘Wat is daar zo erg aan?’

‘Het voelt zo schooierig. En los daarvan is het nog maar de vraag of ik het krijg.’

‘Kom op joh. Pak jezelf aan. Neem een douche, eet goed en ga vroeg naar bed. Morgenochtend ga je aan de slag met je subsidieaanvraag. Tot wanneer loopt je column?’

‘Tot aan de zomervakantie. Dan gooien ze een aantal oudjes in de herhaling en na de vakantie komt er een

aanstormend talent mijn plek innemen. Een frisse wind die minder kost dan deze belegen dertiger.'

'Tijd genoeg om de boel op orde te krijgen. Nou hup, weg met die obstakels. Pak jezelf aan en ga ervoor.'

'Ja oma. Maar nu jij. Vertel eens, hoe is het daar? Tot nu toe nog geen hete Granadiaanse nachten, hoorde ik vanochtend, maar hoe is het om bij je familie en in het huis van je jeugd te zijn?'

'Ik voel me heen en weer geslingerd tussen tegenstrijdige emoties. Het is fijn om mijn familie weer te zien, maar de vervreemding is ook een feit. Ik weet niet of ik die vooral voel. Het bezorgt me ongemakkelijke momenten waar ik geen raad mee weet. Ik probeer grip te krijgen op de situatie, maar iedere keer gebeurt er weer iets waardoor de plannen die ik maak me door de vingers glippen. En al die vragen van iedereen. Ik word er gek van. Soms denk ik dat ze het over mij hebben, dat ik besproken word als een casus waarvoor ze bij elkaar komen in de hoop uit te puzzelen wie ik nu werkelijk ben.'

'Het is logisch dat ze vol vragen zitten toch?'

'Ik kan ze alleen niet beantwoorden. De kans is groot dat ik een puinhoop creëer. Ik kan het niet overzien. En nu niet doorvragen graag.'

'Ik zou niet durven, schoonheid. De vraag waarop geen antwoord is... moge hij voor eeuwig rusten.'

'Misschien komt er een dag waarop het antwoord me te binnen schiet en ga ik biechten.'

'Verspil je jaren niet met troost zoeken in je werk, je bent voor iets anders, iets veel groters voorbestemd.'

'Ja, een legendarisch gebouw ontwerpen waardoor ik mezelf onsterfelijk maak,' grapte ik in een poging om iets van lucht in ons gesprek te brengen.

‘Niet vluchten in je werk zei ik toch.’

‘We zullen het zien. Ga jij nu maar die subsidieaanvraag schrijven. Ik duik de kelder in.’

Het rook wat muff in de kelder. Meestal komt dat door een mengsel van natte materialen, slechte ventilatie, optrekkend vocht of schade aan het metselwerk. Ik inspecteerde de wanden op schimmel en meeldauwvlekken en keek ook naar het metselwerk. Het zag er goed uit. Er stond wasgoed in een hoek. Natte was, in combinatie met slechte ventilatie kon ook de mufte lucht verklaren. Ik opende de aanwezige ramen en ging aan de slag om de spullen die tegen de muur aanstonden te verplaatsen zodat de lucht kon circuleren. Daarna haalde ik de was van het rek. Verscholen tussen de handdoeken vond ik ondergoed. Twee strings, een rode bh en iets wat op een corselet leek. Tante Belèns geheime ondergoed, dacht ik, in mezelf grinnikend. Ik wilde het wasgoed mee naar boven nemen, maar herinnerde me dat ergens tussen de resten van mijn verleden een trommeltje van mijn moeder moest staan waarin ze heiligenplaatjes en andere relikwieën bewaarde. Ik vond het met rozen beschilderde trommeltje onder een zinken teil. Het was roestig geworden, waardoor ik het deksel er met moeite afkreeg. Verdomd, ze zaten er nog in. Net als de bidprentjes van overleden familieleden en mijn moeders rozenkrans. Voorzichtig pakte ik een afbeelding van La Virgen de la Esperanza Macarena, de maagd van de hoop.

‘Kind, ik doe alles voor je, zelfs als dat betekent dat ik voor je moet sterven,’ zei mijn moeder ooit.

‘Moet ik jouw bidprentje dan in dit trommeltje bewaren,’ vroeg ik haar.

Ik weet nog dat ze lachte. De bidprentjes van mijn

ouders, ik had geen idee waar ik ze weggestopt had. Een voor een bekeek ik de afbeeldingen. Het laatste prentje was op een gesloten envelop geplakt. Ik stak mijn vinger onder de flap en ritste hem open. In plaats van heilige afbeeldingen vond ik een stapel opgevouwen bankbiljetten. Dit kon onmogelijk van mijn moeder zijn. Ze was gestorven in het peseta-tijdperk. Ik telde de biljetten. Honderd van vijftig euro. Snel legde ik de envelop terug, spreidde de heiligen erover uit, duwde met kracht de deksel erop en wilde het trommeltje onder de teil schuiven. Op het laatste moment bedacht ik me. Ik nam de trommel mee naar boven en stopte hem onder in de secretaire van mijn vader en nam mij voor de schuilplaats te negeren tot de dag dat de verborgen spaarpot opgeëist zou worden of ik een lucide inzicht zou krijgen dat alles zou kunnen verklaren.

Op mijn zwerftocht door het huis vond ik de meest merkwaardige voorwerpen. Een pakje ramen noodles waarop *Soup for Sluts* geschreven stond, condooms – hoewel die op zich niet merkwaardig zijn –, muntgeld dat in mijn beleving voor Russisch moest doorgaan, zwarte nagellak, pakjes sigaretten van uitheemse merken en in de keukenla viel mijn oog op een doosje pillen. Ik maakte het open in de hoop op een meertalige bijsluiter, maar die zat er niet bij.

‘Weet jij van wie dit is?’ vroeg ik oom Mario, die volledig opgeslokt werd door het polijsten van zijn nagels.

‘Wat? Nee, geen idee. Laat eens zien. Die condooms, ach kind, daar praat je niet over hè,’ zei hij met een knipoog. ‘De rest heb ik nog nooit gezien.’

‘Hoe komt het hier terecht? Is het huis verhuurd aan toeristen? Hebben die het achtergelaten?’

‘Nee, sinds het ongeluk en jouw vertrek naar Madrid

heeft hier, behalve Belèn en ik, niemand gewoond. Ja, soms logeerden hier wat studenten als Dolores ze niet kwijt kon.'

'Russische flamencostudenten? Dat geloof je toch zelf niet?'

'Kind, ik zeg je dat ik het niet weet. Vraag het mijn zuster, misschien weet zij er meer van.'

Hij stond op en liep naar de keukendeur.

'Niet weglopen nu.' Het klonk idioot, maar zo kwam het nu eenmaal mijn mond uit.

'Pardon?'

'Ik bedoel...'

Oom Mario trok de deur met een ruk achter zich dicht. Ik werd duizelig, voelde druk op mijn borst en om erger te voorkomen haastte ik me naar mijn tas, waar de Hyperfree als een geruststellend baken op mij wachtte. Mijn trillende handen konden het ding niet meteen vinden. Verdomme, het moest niet gekker worden. Ik was mijn leven lang sterk geweest. Het idee afhankelijk te zijn van een regulerend apparaat vervulde me met afschuw. Het duurde een eeuwigheid voor ik tot rust kwam en de controle over mijzelf herkreeg. In een opwelling besloot ik naar de apotheek te gaan. Hier kon ik van alles zonder recept krijgen, vast ook kalmeringstabletten. Ik stond op, maar liet me weer op de stoel zakken. Wat nu? Ik wist het niet en voor een moment kon het me geen moer schelen. Was het niet absurd om mij in de steek te laten met al die vragen die zich aan mij opdrongen en waar ik geen raad mee wist? Ik stond er alleen voor. Altijd al, en daar werd ik me op dat moment pijnlijk van bewust. Mijn ouders hadden vast van mij gehouden, maar hoe hadden ze me in godsnaam naar Madrid kunnen laten gaan? Ik ben een ontheemde, overal waar ik kom ben ik een vreemde, ook voor mezelf. Ik ben een idioot die geplaagd wordt door nachtmerries omdat ik bang

ben om onder ogen te zien wat het verleden met mij gedaan heeft. Daar kan Anna, Hannelore Silverman of welke andere therapeut dan ook niets aan veranderen.

Het was drie uur in de middag en ik schonk mezelf een glas rode wijn in. En nog een, en nog een, tot de rust die me nuchter aanvloog weldadig aanvoelde.

Oom Mario kwam tegen de ochtend thuis. Ik hoorde hem in zichzelf mompelen. Hij ging naar de wc. Ik hoorde de kraan in de badkamer lopen, even later hoorde ik voor de tweede keer het toilet doortrekken. Daarna werd het stil.

We leefden drie dagen in een andere tijdzone. Ik overdag, hij 's nachts. Ik realiseerde me dat ik door de bril van mijn jeugdherinneringen naar mijn tantes, ooms en geboortegrond keek. Een kinderlijke blik waarmee ik ze als volwassene tegemoettrad. Overdag verkende ik het huis, verzamelde de vreemde objecten die ik in een doos stopte, werkte aan het ontwerp voor de verbouwing, voerde gesprekken met aannemers en broedde op een manier om de weg naar oom Mario terug te vinden. Op de vierde dag stond hij 's ochtends voor dag en dauw naast mijn bed.

‘Cariño,

*Het water in het gootje
kwam vollopen met zon.*

*In het olijvenbosje
was er een mus die zong.*

Het wordt een prachtige dag. Ik heb ontbijt voor ons gemaakt, zullen we samen naar het dorp gaan om boodschappen te doen? Ik moet naar de apotheek en naar de bank, misschien heb jij ook nog wat nodig.’ Hij hield zijn hoofd iets scheef.

Ik zag dat hij zijn uiterste best had gedaan om de paar